

VTIPÁLEK LOUIS UVÁDÍ

JAK

Maddyland je teď o 8 hodin napřed

NEZÍREJTE na knírek pani učitelky Zajcové!

Dacan převedený za velikonočního zajíčka

Já

AHOJ!

NAPÁLIT

Pyžamo je skvělé na karate

Elliot hraje PŘÍSERNĚ na flétnu

Naši jsou TAK staromódní!

RODIČE

Edgar miluje své šutry

Šlofik ve třídě

PETE JOHNSON

Mladá fronta

Jak napálit rodiče

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Pete Johnson
Jak napálit rodiče – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JAK NAPÁLIT RODIČE

PETE JOHNSON

JAK
NAPÁLIT
RODIČE

Mladá fronta

Tuhle knížku věnuji
Valerii Christieové
– nesmírně inspirativní knihovnici,
jejíž podpora pro mě moc znamená.

Šlofik

Úterý 25. února

16.30

Rád bych učinil plné doznání.

Já, Louis – celým jménem Vtipálek Louis – jsem dneska přibližně v 15.45 skutečně řekl: „Pane, moc mě to mrzí a rád bych se dobrovolně nabídl, že zůstanu po škole.“

Mám se za sebe stydět? Jasně. Ale neměl jsem na vybranou. Pochopte, jsem v totálně zoufalé situaci. Ne, vážně... Jen mě vyslechněte.

Měli jsme poslední hodinu, fyziku. Nuda! Učil ji u nás pan Duncan (kterému jsme říkali Dacan). Dvojnásobná nuda.

No, byl jsem prostě čím dál ospalejší. Ale fakt jsem chtěl jen na vteřinku zavřít oči. Potom se mi bohužel svezla hlava na prsa...

Šlofík je odborný termín pro to, co se stalo pak. A kdyby mě Dacan nechal na pokoji, probudil bych se plný energie – a připravený na další vzdělávání. Místo toho mi zasyčel do ucha: „Při mojí hodině spát nemůžeš.“

„Kdybyste nemluvil tak hlasitě, mohl bych,“ přál jsem si mu odseknout. Věděl jsem však, že tenhle okamžik vyžaduje takt. A tak jsem se mu pokusil vysvětlit, že jsem si dal jen kratičkého šlofíka, abych načerpal sílu. A že se to v dnešní době všeobecně doporučuje.

Ale on mě neposlouchal. Místo toho sarkasticky zaskřehotal: „Jsem velice rád, že ses k nám rozhodl zase připojit. Tvé poznámky k výkladu jsou nesmírně podnětné“ – v tu chvíli vyprskla třída smíchy (při jeho hodinách mlčím jako zařezaný) – „a po skončení hodiny spolu probereme tvůj spánkový režim.“

A tak jsem potom, co všichni odešli, přistoupil se srdnatým úsměvem k Dacanovi. Vstal od stolu. Je strašně vysoký a šíleně hubený, s protáhlým, ale poněkud zkrabaceným obličejem, plesnivým šedým plnovousem a těma nejmenšíma očima, jaké si dokážete představit – jako by na vás zíraly dvě prťavé hrozinky.

Zapomněl jsem vám říct jednu věc. Nějak jsem si musel Dacana naklonit, protože jsem potřeboval, aby mi prokázal obrovskou laskavost. Marná snaha, jak si

asi pomyslíte, a máte pravdu. Ale nějak jsem to musel zmáknout.

Proto, když mi oznámil, že budu zítra po škole dvojnásobně dlouhou dobu, jsem vyhrkl: „Moc děkuju, pane učiteli, vím, že si to zasloužím.“ A pak jsem na něj vychrlil slova, o kterých jsem vám před chvilkou říkal a už je nemám sílu opakovat.

A hádejte, co Dacan po mé naprosto úžasné nabídce pronesl. Nic. Jen ukázal zkroucenou pařátou na lavici před sebe.

A od té doby tady sedím a vyplňuju stránku za stránkou. A ani na okamžik jsem nepřestal – no, jen když se na chvilku odpotácel.

VYDRŽTE. Vrací se.

Víc za chvíli.

16.50

Hrdě jsem předložil sešit Dacanovi. „Pět a půl stránky,“ oznámil jsem. „A vůbec mi to nevadilo. Jsem tady s vámi rád.“ Skoro se ani nepodíval, co jsem napsal. Jo, trochu nezdvořilé, ale věděl jsem proč. Asi byl pořád namíchnutý, že jsem usnul při jeho hodině, ne? A jako bavič baviči jsem mu rozuměl. Máte pak totiž pocit, že jste nezaujali diváky.

A tak jsem řekl: „Chci vás ujistit, pane Duncane, že vaše hodina nebyla o nic nudnější než obvykle. Vlastně nebyla ani trochu nudná,“ dodal jsem chvatně. „Ve skutečnosti byla fascinující. Hlavně...“ Snažil jsem se

vybavit si jedinou věc, kterou řekl, ale marně, a tak jsem zadrmlil: „No, uvedl jste tolik zajímavých informací, že prostě nedokážu jednu vybrat.“ Potom jsem se na něj podmanivě usmál.

Nehnul ani brvou. Způsob, jakým si mě Dacan prohlížel, by se dal asi nejlíp popsat slovem „bez výrazu“. Přesto jsem toho suchara v pomačkaném šedém obleku, který se s nevrlým výrazem plížil po škole jako zlověstný přízrak, musel nějak získat na svou stranu.

Ale jak?

Vypadalo to, že nemám na vybranou. Budu se mu muset svěřit.

A tak jsem se ho zeptal: „Pane, chtěl byste znát skutečný důvod, proč jsem usnul při vaší hodině?“

Že bych v těch maličkých očích zahlédl nepatrný záblesk zájmu? Každopádně přikývl, ale nesmírně pomalu jako mechanická hračka, která nutně potřebuje natáhnout.

„Asi víte, pane, že chci být komikem. A že jsem se nedávno na celé tři minuty objevil v satelitní televizi, kde jsem vyprávěl vtipy v pořadu mojí kamarádky Poppy. Možná jste mě dokonce viděl,“ dodal jsem s nadějí.

„Ne,“ vyštěkl.

„Och, to nevádí. Kromě toho mě potom pozvali do vlogu. Víte, co to je?“

„Ne,“ vyštěkl znovu.

„No, netrapte se tím, vsadím se, že o tom nemá páru spousta lidí ve zralém věku. Jsou to videa, která

natáčejí pubertáci a pak je zveřejňují na internetu.“
Pochoyboval jsem, že Dacan vůbec ví, co je internet.

„Každopádně nejpopulárnější vlog v současnosti uvádějí Noah s Lily. Mají skoro deset milionů fanoušků. Jen si to představte.“ Krátce jsem se odmlčel, abych to Dacanovi umožnil. „Takže si jistě umíte představit, jakou jsem měl radost, když mě do svého pořadu pozvali.“

Měl jsem však pocit, že Dacan ztrácí zájem, a tak jsem rychle pokračoval: „Pozvali mě tam totiž proto, abych pomáhal dětem s jejich problémy, a zároveň byl vtipný. A věřil byste tomu, měl jsem takový úspěch, že mě tam tuhle neděli pozvali znovu. Včera v noci jsem skoro nespál, jak jsem byl šťastný, a proto jsem si při vaší hodině potřeboval chvíličku schrupnout.“

Tohle byla ve skutečnosti lež, protože včera v noci jsem spal skvěle, i když jsem byl z té neděle totálně vybuzený. Ale to jsem celý já, pořád se snažím šířit dobrou náladu a bavit lidi. „Takže jistě chápáte, pane, že můj šlofik s vámi neměl nic společného,“ dodal jsem. „Vsaším se, že vás to potěšilo. A byl bych vám nesmírně vděčný, kdybyste mi teď mohl prokázat malou laskavost.“

Dacanovi málem vystřelilo obočí z hlavy.

„Dneska jsou totiž rodičovské schůzky a já se sem s rodiči potáhnu, abychom si vyslechli vaše moudrá slova. Samozřejmě můžete bez zábran mluvit, o čem chcete, jen by mi udělalo obrovskou radost, kdybyste se nezmínil o tom kratičkém šlofiku při vaší hodině. Taková informace totiž může s rodiči silně zamávat,

obzvlášť s tak citlivými, jako jsou ti moji. Mohli by provést něco radikálního – třeba mi zakázat, abych se v neděli objevil ve vlogu Noaha a Lily.“

Snad i Dacan by mohl pochopit, že opakované pozvání do takového pořadu je naprosto mimořádná a fantastická příležitost.

„Na oplátku zůstanu po škole, kolikrát chcete. Navíc po vyučování posbírám odpadky.“ Takové věci přece učitelé zbožňují, ne? „Udělám, co řeknete. A vím, že budu vaším dlužníkem.“ Jednou jsem slyšel, jak tu poslední větu řekl někdo ve filmu, a tak se mi líbila, že jsem ji velice pomalu zopakoval. „Budu... vaším... dlužníkem, pane Duncane.“

Dacan pomaličku, trhaně vstal. (Vždycky se pohybuje jako loutka v životní velikosti.)

„Taky vám teď pochopitelně s radostí odnesu tašku do auta.“ Tohle jsem dodal, protože jsem začínal být zoufalý. Měl jsem nepříjemný pocit, že jsem Dacana nepřesvědčil.

Jenže pak se na mě maličko usmál a zašeptal (nikdy nezvyší hlas): „Těším se, až dneska večer uvidím tvé rodiče.“

„Oni se taky nemůžou dočkat,“ usmál jsem se.

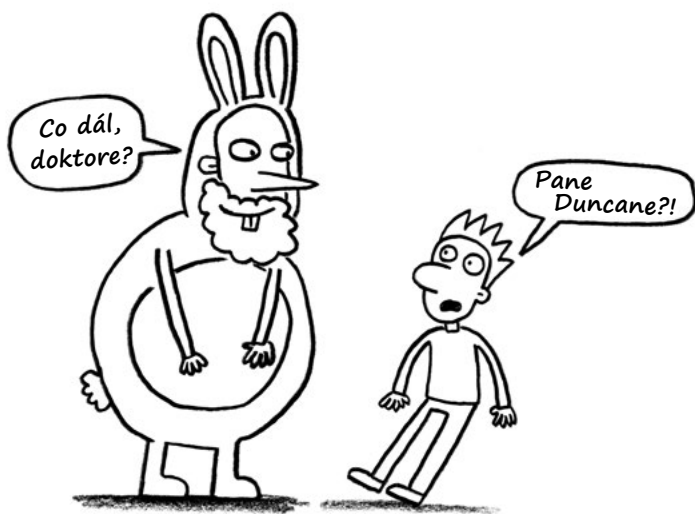
„Mám jim toho hodně co říct,“ pronesl Dacan významně.

A bez dalšího slova odešel.

Nejsem si úplně jistý, jak to myslel.

Ale řekl bych, že to nevypadá dobře, co?

Spíš dost špatně.

Jak zařídit, aby se rodiče pořád smáli

17.10

Co mám teď dělat?

Oznámit našim, že rodičák přesunuli na jindy. Bohužel mí rodiče – a hlavně máma – mají silně podezíravou povahu. Překvapivě by mi nevěřili. Taky by chtěli slyšet důvody, proč se rodičák nekoná, a já nedokážu vymyslet ani jediný.

Říct, že Dacan dneska přišel do školy převlečený za velikonočního zajíčka.

Vysvětlit jim, že se škola snaží ututlat, že mu přeskočilo. Dacan bude zřejmě dneska večer vykládat šílené

věci, a kdybych naše požádal, ať se prostě chovají, jako by s ním souhlasili, aby nedostal další záchvat, možná by mi to prošlo. Že by?

Klepat se v posteli se zataženými závěsy a naříkat, až stydne krev v žilách.

Rozhodně mám talent na stonání. Bohužel jsem ho předvedl už tolikrát, že by naše určitě nepřesvědčil ani skutečně mimořádný herecký výstup. A asi by stejně šli na rodičák beze mě.

Vyklopit, co se stalo.

S pobaveným smíchem jim vysvětlit, že jsem si během Duncanovy hodiny na chvíličku schrupnul. Potom je varovat, že se to Dacan bude snažit zveličit, jako bych strávil několik týdnů ve spacáku.

O téhle možnosti bych normálně ani na vteřinu ne-
uvažoval. Ale naši se v poslední době změnili – k lepšímu.

Všechno to začalo, když tátu pozvali na pracovní pohovor (byl několik měsíců bez práce). Každý večer se na něj s mámou připravoval. Každopádně ho zvládl a nabídli mu zaměstnání.

Od té doby měli s mámou plné ruce práce a chystali se na jeho první den v práci. Což je dneska. Taky se zbavili všech svých zlovyků.

A tak se mě už neptali, jestli mám hotové úkoly nebo co bylo ve škole. Dokonce se ani nezmínili o tom, že je dneska rodičák.

Vlastně na mě sotva promluvili. Takže se změnili v naprosto dokonalé rodiče.

Navíc měli celou dobu neuvěřitelně dobrou náladu.

Můžu to teda risknout a prozradit jim, že jsem si dal při hodině šlofíka? Budou tak pohlčení tátovým prvním dnem v novém zaměstnání, že tomu nebudou věnovat pozornost?

Nebo to odstartuje recidivu?

Existuje jenom jeden člověk, který bude vědět, co mám udělat: Maddy.

Maddy je moje manažerka a holka – jenomže jsem ji už tři týdny a tři dny neviděl. Nerozešli jsme se. Je to ještě horší. Ne, není. Nic by nemohlo být horší než náš rozchod. Ale je to fakt těžké.

Její rodina se přestěhovala do Ameriky. Do Kalifornie, abych byl přesný. Do Burlingateu v Kalifornii, abych byl ještě přesnější.

Předstírám, že je to děsně hustý mít holku/manažerku, která bydlí hned vedle Hollywoodu. Maddy si dokonce nechala vyrobit nóbl vizitky, které s veselou nenuceností rozdávám.

Ale ve skutečnosti nenávidím, že je tak daleko, a dal bych všechno na světě, aby zase bydlela tři ulice od nás. Hlavně proto, že Maddyland je osm hodin za námi.

Takže právě teď Maddy přišla do školy. A než se vrátí domů, bude u nás pozdě večer a já budu muset na noc odevzdat svůj mobil.

Beznadějné!

Kromě toho, že Maddyini rodiče podepsali skoro právní smlouvu, že sem může přijet na každé prázdniny.

A kdykoli nechám Maddy vzkaz, aby mi zavolala, vždycky to udělá. A rychle.

Uvidíte...

17.40

Já vám to říkal.

Maddy mi právě volala – z holčičích záchodů.

Zeptala se: „Není divný, Louisi, že se vaši o tom rodičáku vůbec nezmínili?“

„Šíleně divný.“

„Co když na něj úplně zapoměli?“

Žaludek mi udělal salto. „To si fakt myslíš?“

„Tak co kdybys navrhnul,“ pokračovala Maddy, „abyste si dneska zašli společně na večeři a oslavili tátovu novou práci?“

„Super nápad, odvést jejich pozornost... Ale co když si ten rodičák přece jen pamatují? Mám jim prozradit, že jsem si na pár vteřin klíbnul?“

„Ne. Třeba jim to Dacan neřekne. Nevíš to jistě. Nejlepší by bylo, kdybys nějak zařídil, aby se vaši pořád smáli. Potom jim žádný učitel – dokonce ani Dacan – nezkaží náladu. Víím, nebude to snadný.“

„To teda ne.“

Potom jsem v pozadí uslyšel americké hlasy a Maddy ještě stihla dodat: „Zvládlo by to jen strašně málo lidí, Louisi. Ale ty to zvládneš.“

18.15

Táta je doma a září. Má vlastní kancelář (i když dělá jen na částečný úvazek).

„Ahoj, tati, takže je všechno v pohodě?!“ vyjekl jsem.

„Víš, co bysme měli? Jít dneska oslavit tvoji novou práci,“ pokračoval jsem.

„No, je tu jedna restaurace, o které jsem slyšel jen samé skvělé věci –“ táta se zarazil. „Jenže Elliot je na přespávačce.“ (Elliot je můj prťavý brácha.)

„Ještě lepší,“ zahulákal jsem nadšeně. „Aspoň se nebudeme muset dívat, jak do sebe hází jídlo. Hned do té restaurace zavolej, než budou mít plno!“

Táta začal vytáčet číslo, ale vtom se objevila máma. Rozzářeně se na ni usmál. „Napadlo nás, že bychom si mohli zajít někam na večeři a oslavit to.“

„Báječný nápad... Ale nemá Louis dneska třídní schůzky?“ Tázavě se na mě podívala.

Šíleně neurčitě jsem pokrčil rameny. „Nejsem si jistý... možná... ale spíš ne.“

„Ne, určitě jsou dneska,“ prohlásila máma.

Táta přestal vytáčet číslo a pak se otrásl, jako by se právě probudil. „Vidíš, úplně bych na to zapomněl.“

„Já taky, na chvílku,“ přiznala máma.

„No, tak v tom pokračujte,“ vykřikl jsem, „protože nám to jen zkazí náladu. A vy oba si zasloužíte dnešní den oslavit.“

Víte, že táta skutečně zaváhal? Podíval se na mámu. „Asi by nešlo, abychom je pro jednou vypustili?“

Máma zavrtěla hlavou, ale dost smutně.

„Heleďte,“ zahulákal jsem, „můžu vám jednou větou sdělit, co o mně budou všichni učitelé říkat: ‚Louis je totální tupoun.‘ Tak, už jste to slyšeli. A teď, tati, začni zase volat, protože mám šílený hlad.“

Najednou se na mě máma upřeně zadívala. „Nějak moc ti jde o to, abychom tam nešli.“

„Jen proto, že mi na vás záleží. Nechci, abyste celý večer seděli na nejtvrděších židlích na světě v ohavných ajnclících, kde smrdí zatuchlý zelí –“

„Och, Louisi, to přece není pravda,“ přerušila mě máma se smíchem. „A člověk nikdy neví, třeba tě učitelé překvapí.“

„A my si můžeme zajít na tu večeri jindy,“ dodal táta.

S úsměvem na tváři odešli do kuchyně. Oba měli pořád mimořádně dobrou náladu.

Nějak je v tom stavu musím udržet.

19.15

Ve škole jsme narazili na dav rodičů a jejich nebohých děcek, který se tlačil na chodbách páchnoucích leštěnkou. První vyučující na našem seznamu byla paní Zajícová, moje třídní učitelka.

„Jen vás chci varovat,“ sykl jsem, „abyste moc dlouho nezírali na její přepychový knírek. Mohl by vyhrávat ceny.“

Táta zadusil smích. Zatím se naši celou dobu směli.